

[Jørgen Jørgensen.]

lige Amtsligningsinspektorer sorterer direkte under Ligningsdirektoratet og Ligningsraadet gennem den Paavirkning, de paagældende er ude for og vil komme ud for, skulde man kunne opnaa en, saa vidt som saadant noget nu engang kan lade sig gøre, nogenlunde ensartet Skatteligning Landet over blandt de forskellige Befolkningsgrupper. Jeg hilser med Tilfredshed, at man faar denne uvildige Mand ud i Landet, saa at han kan se, hvordan Livet leves derude, og se, hvordan Skatteraadene arbejder med Objekterne paa en helt anden Maade, end man kan danne sig et Skøn over, naar man sidder inde paa Vesterport, ovre paa Ridebanen eller i Hammerichsgade —, man ved snart ikke, hvor alle de Kontorer findes, der opluger Skattevæsenets Embedsmænd.

Jeg kan sige til det ærede Medlem Hr. Bækgaard, at Beføjelserne i §§ 5 og 6 er jo ikke uden betydelig Interesse, fordi en hel Masse af disse Sager, som i Øjeblikket skal ekspederes gennem Myndighederne i København, nu ogsaa kan afgøres ude i Kredsen efter de Retningslinier, som Finansministeren vil angive; jeg tror, at jeg uden derved at røbe nogen Hemmelighed kan glæde det ærede Medlem med at sige, at der kommer mere endnu i denne Retning, naar det store Forslag kommer, der tager Sigte paa en Ændring af Skatteligningsmyndighederne, fra den store Skattekommission.

Jeg kan altsaa anbefale Lovforslaget paa det bedste til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse her i Tinget og vil kun til sidst i Tilknytning til det, det ærede Medlem Hr. Thomsen sagde, til den højtærede Minister for offentlige Arbejder sige, at jeg for Maaneder siden henstillede til den højtærede Finansminister, om ikke det var paa Tide, at man imødekom Skatteraadenes naturlige Krav paa at faa et rimeligt Vederlag for det Ekstraarbejde, de har haft med 23. Juli-Opgørelserne. Skatteraadsmemberne er jo, som det ærede Medlem Hr. Thomsen sagde, ikke Kapitalister alle sammen; mange af dem er Barberer, Træskomænd, Tækkemænd eller almindelige Gaardmænd, kort sagt ganske almindelige Mennesker; hvis Hovederhverv er et helt andet end at være Skatteraadsmember, og som har arbejdet med denne Historie, der har taget deres Tid både Nat og Dag; og længe før de bliver færdige med den, kommer, hvis man skal dømme efter det foreliggende, Engangsskatten, som de maa køre videre med. De kommer saaledes aldrig til at be-

skæftige sig med deres private Erhverv. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at minde den højtærede Finansminister om, at jeg for Maaneder siden fik et Løfte fra ham om, at nu skulde disse Vederlag snart komme til Udbetaling. Jeg fik Besøg af et Par Skatteraadsmember — ikke her, her kommer de jo ikke, men ude i Landet —, og de skældte mig ud i min Egenskab af Medlem af Ligningsraadet og sagde: Hør, det maa du jo kunne ordne, men det kan jeg ikke, og derfor overlader jeg Sagen i den højtærede Ministers Hænder.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Lannung: Da vor Ordfører er fra-værende, skal jeg paa Partiets Vegne give vor Tilslutning. Vi hilser med stor Tilfredshed, at man her gaar til en Effektivisering af Ligningen, der ogsaa kan føre til større Ensartethed; det har længe været påkrævet, men sent er jo bedre end aldrig.

Jeg finder Lovforslaget tilfredsstillende i det hele, men der er en enkelt Paragrafs Formulering, som jeg er standset ved et Øjeblik. Det gælder § 4, hvor det hedder:

„Saafremt Amtsligningsinspektøren maatte finde, at Statens Tarv ikke er tilstrækkeligt varetaget ved en af Amtsskatteraadet truffen Afgørelse . . .“

. . . skal han gøre saadan og saadan. Der er maaske her vel ensidigt peget paa Statens Tarv. Den private Skatteydere Tarv kunde jo i andre Tilfælde tilsiige noget tilsvarende. Et Forhold kan ligge saadan, at det var naturligt, at Amtsligningsinspektøren tog Affære i saa Henseende. Dette Hensyn kunde, forekommer det mig, nok have givet sig lidt stærkere Udtryk i selve Formuleringen, selv om det — det indrømmer jeg — hedder videre i Paragraffen:

„ . . . eller at der af andre Grunde kan rejses væsentlige Indvendinger mod Afgørelsen, skal han indberette Sagen til Ligningsdirektoratet.“

Der kunde for Balancens Skyld have staaet „Statens eller Skatteyderens Tarv“. Men som Bemærkningerne til § 4 er formuleret, har jeg dog Grund til at tro, at det kun er rent formelt, at der kunde være Anledning til at standse ved § 4; i Praksis vil begge Interesser nok blive varetaget i fuld Balance med ligeligt Hensyn til de to Sider, Staten og Skatteyderne, saa jeg skal ikke opholde mig yderligere ved Formuleringen.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at jeg hører til dem, der meget ønsker, at man ud fra lignende Overvejelser, som har